

คุณพ่อโยห์น บัปติสต์ สักรินทร์ ศิรบรรเทิง
ผู้ช่วยเจ้าอาวาส

ปลัด...อยากเล่า

สวัสดีพี่น้องสัตบุรุษวัดเซนต์หลุยส์ที่รักทุกท่าน และในที่สุดเทศกาลธรรมดาในช่วงแรกก็ได้จบลง โดยที่วันพุธที่จะถึงนี้ก็จะเป็วันเริ่มต้นในอีกเทศกาลหนึ่งซึ่งตามปฏิทินพิธีกรรมของเราพระศาสนจักรคาทอลิกก็คือ “เทศกาลมหาพรต” อันจะมีวันพุธรับเถ้าเป็นเครื่องหมายของการเริ่มต้นช่วงเวลาแห่งการสำนึกผิดและกลับใจไปด้วยกัน จึงขอเชิญชวนพี่น้องที่รักทุกท่านอีกครั้งหากไม่ติดธุระใดจนเกินไป หรือพอจะสละเวลาในช่วงเวลามิสซาตามที่ได้ประกาศไว้ในสารวัด ก็ขอให้มาแสดงออกซึ่งเครื่องหมายภายนอก อันแสดงถึงการกลับใจของท่านด้วยนะครับ

ในโอกาสที่พวกเราคริสตชนได้เดินทางเข้าสู่เทศกาลมหาพรต (มหาพรต) นี้แล้ว ผมเองจึงอยากจะขอแบ่งปันเกี่ยวกับจิตตารมณ์ในช่วงเวลาประมาณ 40 วันต่อจากนี้ ซึ่งประเด็นหลักก็คือการสำนึกผิด และกลับใจ อันถูกถ่ายทอดออกมาเป็นกิจกรรมภายนอกด้วยกัน 3 เรื่องด้วยกันนั่นคือ **1.การภาวนา 2.การทำทานแก่ผู้ขัดสน และ 3.การอดอาหาร** ซึ่งความหมายที่แท้จริงของจิตตารมณ์ที่แฝงไว้ใน ทั้ง 3 จิตตารมณ์ก็คือ “**ความรัก**” ในทั้งสามมิตินั้นเอง ลองมาพิจารณากันครับ

สำหรับการภาวนา ในเทศกาลมหาพรตนี้พระศาสนจักรเชิญชวนพวกเราให้ทำการภาวนาเป็นพิเศษ เพราะการภาวนาเป็นการที่เราได้แสดงออกถึง “**ความรัก**” ที่เรามีต่อ **พระเจ้า** ของเรานั้นเอง อย่าลืมว่าความหมายของการภาวนาที่แท้จริงคือการสนทนากับพระเจ้านะครับ ซึ่งไม่ได้หมายถึงเราจะพูดกับพระต่อเมื่อเราอยากได้อะไรเท่านั้น แต่เราสามารถพูดคุยกับพระองค์ได้ตลอดเวลาในชีวิตไม่ว่าจะยามทุกข์หรือยามสุข เพราะฉะนั้นเราคริสตชนจึงต้องภาวนาเป็นประจำไม่ใช่แค่ช่วงมหาพรตเท่านั้นนะครับ

สำหรับการทำทานแก่ผู้ขัดสน ในเรื่องนี้เราได้แสดงออกถึง “**ความรัก**” ที่เรามีต่อ **เพื่อนมนุษย์** นั้นเอง เพราะทำให้เราได้คิดถึงผู้ที่กำลังต้องการความช่วยเหลือหรือผู้ที่กำลังขัดสนเป็นพิเศษ ซึ่งผมเชื่อว่าเราแต่ละคนนั้นสามารถจะช่วยเหลือกันได้เสมออยู่แล้วจะมากจะน้อยคงไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะสิ่งสำคัญคือ “**หัวใจของเราที่อยากเห็นคนที่กำลังประสบความลำบากอยู่ได้รับการบรรเทาไปบ้าง**”

สำหรับการอดอาหาร ในการอดอาหารดูเหมือนเป็นการทรมานตนเอง แต่แท้ที่จริงแล้วการอดอาหารเป็นการแสดงออกถึง “**ความรัก**” ที่เรามีต่อ **ตัวเราเอง** ด้วยเช่นกัน เพราะทำให้ร่างกายของเราได้รับการพักผ่อนบ้าง จากการที่เราได้ทานอะไรต่อมิอะไรลงไปบ้างก็ไม่ว่านะครับ

อันที่จริงเราคริสตชนไม่จำเป็นต้องรอให้ถึงเทศกาลพิเศษใดๆ ถึงค่อยทำทุกเรื่องดังกล่าวไว้ข้างตนหรือกนะครับ แต่พวกเราควรจะทำให้ทุกวันเป็นการทำตามจิตตารมณ์แห่งความรักที่พระเยซูเจ้าพระอาจารย์แต่เพียงองค์เดียวของเราได้ทรงสอนไว้ต่างหาก ซึ่งนั่นก็คือ “**ท่านจะต้องรักพระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี้คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกัน คือท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง**” (มธ 22.37-39)

เริ่มต้นดีมีชัยไปกว่าครึ่ง ขอให้พี่น้องสามารถทำได้ตามข้อตั้งใจของตนจนจบเทศกาลนะครับ!

พออยู่